

A real idyll calls for the ax

If an idyll remains intact, it is not an idyll, Joyce Roodnat knows. She sees this confirmed in a theater performance in a park and with a golden cherry with a special filling.

And hop, there is all of a sudden that nice theater, which looks nothing like, bursts the codes and does not adhere to the way we do it.

The hall is a serene park with blooming cherry trees, crunching gravel paths and a fountain that occasionally splashes to promote pee. The audience is seated on benches spread across the grass. This is Mephisto Park, the battleground of Kim Karssen and Florian Myer, who together create a strangling variation on Wedekind's classic *Frühlings Erwachen* (1891). Go see it, smell the ground and experience the effervescent sexual feelings and raw violence of a girl and a boy with doll faces - his is vain and curious, hers is scornful as Villanelle from the TV series *Killing Eve* (great murder series, he is on NPO Start).

They speak with stately words. Words are a smoke screen, words can be twisted. Events not. What happens, happens and you do it with that. They fight with each other, viciously and without reservation, stuffing dirt into each other's mouths. Because it turns them on, but also in response to his violence in her big white underwear. And that beautiful park where we are all stuck together? That goes to pieces. Every idyll has to be thrown at it. If he stays whole, it was not an idyll, he was insignificant well-being.

I see the piece and it reminds me of a golden cherry all the time. I saw it earlier this day in an exhibition that I don't visit because I want to see it but because I want to run away from myself - at the Amsterdam cemetery De Nieuwe Ooster, where I am laying flowers on the grave of my oudste girlfriend, it is her birthday. She's been dead for almost five years now and I can't get used to it. I take refuge in the modest museum in a corner of the cemetery. It is called Tot Zover and makes exhibitions about death and sorrow.

Tricky, but it succeeds wonderfully in not exploiting the mourning with some of the audience comes here.

Now there are the installations of Roos van Geffen. They are about the death of her father, or no, not about his death but about her goodbye to him. The cherry is hers too, it is made of gold, except for its withered stalk. That's real, it keeps a little plug in place. The work is called "A sweet death". Van Geffen filled this golden cherry with the amygdalin from the core of eight cherry stones, good for a lethal dose of cyanide in the human stomach, in which gold dissolves. In other words, if you eat this cherry, you die and the gold disappears.

The golden cherry is an idyll. Love, friendship, beauty, they end. The rot is in it, including grief and death. But the cherry is beautiful, it shines. That remains.

Joyce Roodnat

Een echte idylle vraagt om de bijl

E n hop, daar is ineens van dat lekkere theater, dat nergens op lijkt, de codes laat barsten en zich ook niet houdt aan zo-doen-wij-dat. De zaal is een serene park met bloeiende kersbomen, knerpende grindpaden en een fontein die af en toe plasbevorderend klateret. Het publiek zit op bankjes verspreid over het gras. Dit is Mephisto Park, het strijdtheater van Kim Karssen en Florian Myer die met zijn tweeën een wurgende variatie op Wedekinds klassieker *Frühlings Erwachen* (1891) neerzetten. Ga het zien, ruik de grond en ervaar bruisende seksuele gevoelens en het rauwe geweld van een meisje en een jongen met poppengezichten - het zijne staat op jidél en nieuwsgierig, het hare smaakt als Villanelle uit de tv-serie *Killing Eve* (gewelddige moord-serie, hij staat op NPO Start). Ze spreken met statige woorden. Woorden zijn een rookgordijn, woorden kun je verdraaien. Gebeurtenissen niet. Wat gebeurt, gebeurt en daar doe je het maar mee. Ze vechten met elkaar, gemeen en zonder voorbehoud, ze propen aarde in elkaars mond. Omdat het hen opwindt, maar ook in antwoord op zijn geweld in haar grote witte onderbroek.

En dat mooie parkje waar we met zijn allen vastzitten? Dat gaat aan gort. Elke idylle moet nu eenmaal voor de bijl. Blijft hij heel, dan was het geen idylle, dan was hij onbetekend welbevinden.

Ik zie het stuk en het doet me de hele tijd denken aan een gouden kers. Die zag ik eerder deze dag in een tentoonstelling die ik niet bezoek omdat ik 'm graag wil zien maar omdat ik weg wil lopen voor mijzelf - op de Amsterdamse begraafplaats De Nieuwe Ooster, waar ik ben om bloemen te leggen op het graf van mijn jarige oervriendin. Ze is nu bijna vijf jaar dood en ik kan er niet aan wennen.

Ik zoek mijn toevlucht in het bescheiden museum in een hoek van de begraafplaats. Het heet Tot Zover en maakt exposities over sterven en verdriet. Heikel maar het slaagt er wonderwel in om niet de rouw te exploiteren waarmee nu eenmaal een deel van het publiek hier binnenkomt. Nu zijn er de installaties van Roos van Geffen. Ze gaan over de dood van haar vader, of nee, niet over zijn dood maar over haar afscheid van hem. Van haar is ook die kers, hij is van goud, behalve zijn verdorde steeltje. Dat is echt, het houdt een klein stopje op zijn plaats. Het werk heet 'A sweet death'. Van Geffen vulde deze gouden kers met de amygdaline uit de kern van acht kerspitten, goed voor een in de mensenmaat dodelijke dosis cyanide, waarin goud oplost. Oftewel, als je deze kers opeet, sterf je en het goud verdwijnt. De gouden kers is een idylle. Liefde, vriendschap, schoonheid, ze vergaan. De rot zit erin, verdriet en dood inclusief. Maar de kers is mooi, hij glanst. Dat blijft.

FOTO ERIK VAN ZUYLEN

Roos van Geffen: 'A sweet death' (2020)

'Ik
alt
de
m
ide

INTERV
METALL
20.000
op, een
Gitarist
„Het is e
deden t
Door onze